

Разозлилась старуха зима: задумала она всякое дыхание со света сжить.

Берзаман кыш ачуланды. Беркемгә дә
көн күрсәтмәскә уйлады ул.

Прежде всего стала она до птиц добираться: надоели ей они своим криком и писком.

Иң элек кошларга бәйләнде.

Подула зима холодом, посрывала листья с лесов и дубрав,
разметала их по дорогам.

Салкын жыл исте, агачларның
яфракларын койды.

Некуда птицам деваться: стали они стайками собираться, думушку думать.

Кошларга сыеныр урын калмады. Алар төркем-төркем булып жыелышып киңәштеләр, чыелдаштылар да биек таулар, зәңгәр диңгезләр артындагы жылы якларга очып киттеләр.

Остался один воробей, и тот под стреху забился.

Ә инде бездә кышларга калганнары түбә кыекларындагы, тәрәзә башларындагы ояларына кереп постылар.

**Видит зима, что птиц ей не догнать: накинудась на зверей.
Запорошила снегом поле.**

Кошларның исе китмәвен күргәч, кыш
жәнлекләргә ташланды. Кырларны кар белән
томалады.

Идут морозы один другого злее, с елки на елку перепрыгивают, потрескивают да пощелкивают, зверей пугают.

Ачы суыклар алып килде.

Завалила сугробами леса.

Урманнарны кар басты.

Не испугались звери: у одних шубы теплые, другие в теплые норы спрятались...

Жәнлекләр дә бирешмәде: берсе жылы
тунын киде,

Медведь в берлоге лапу сосет.

икенчесе тирэн оясына кереп ятты.

**А лошадки, коровки, овечки давным-давно в теплых хлевах
готовое сено жуют, теплое пойло пьют.**

Ә йорт хайваннары жылы абзарларда кешеләр
эзерлэгән азыкны ашап яши бирделәр.

Пуше злится зима—до рыб добирается, посылает мороз за морозом, один другого лютее.

Кыш тагын да явызлана төште. Ул балыклар янына да житте: күлләр, елгалар өстен боз белән каплады.

А рыба вся вглубь ушла; под ледяной кровлей ей еще теплее.

Боз астындагы балыклар тирэнгә төшеп
качтылар.

„Ну, постой же,—думает зима,—дойму я людей“.

Монда да эш барып чыкмагач, кыш, кешеләр янына барып, аларның кирәкләрен бирим әле, дип уйлады.

И шлет мороз за морозом, один другого злее. Заволокли они узорами оконницы в окнах; стучат и в стены, и в двери так, что бревна лопаются.

Тэрэзэлэрне боз белән каплады, ишек һәм стеналар- ны шакыды. Салкыннан бүрәнэләр шартлады.

А люди затопили печки, пекут себе блины горячие да над зимой посмеиваются.

Ә кешеләр жылы мич янында рәхәтләнәп чәй
эчтеләр, тун, киез итек һәм бияләйләрен киеп
эшкә киттеләр.

Обиднее всего показалось зиме, что даже малые ребяташки—
и те ее не боятся! Катаются себе на коньках да на санках.

Кыш өчен иң хурлыклысы шул булды:
бала - чага чана шуды.

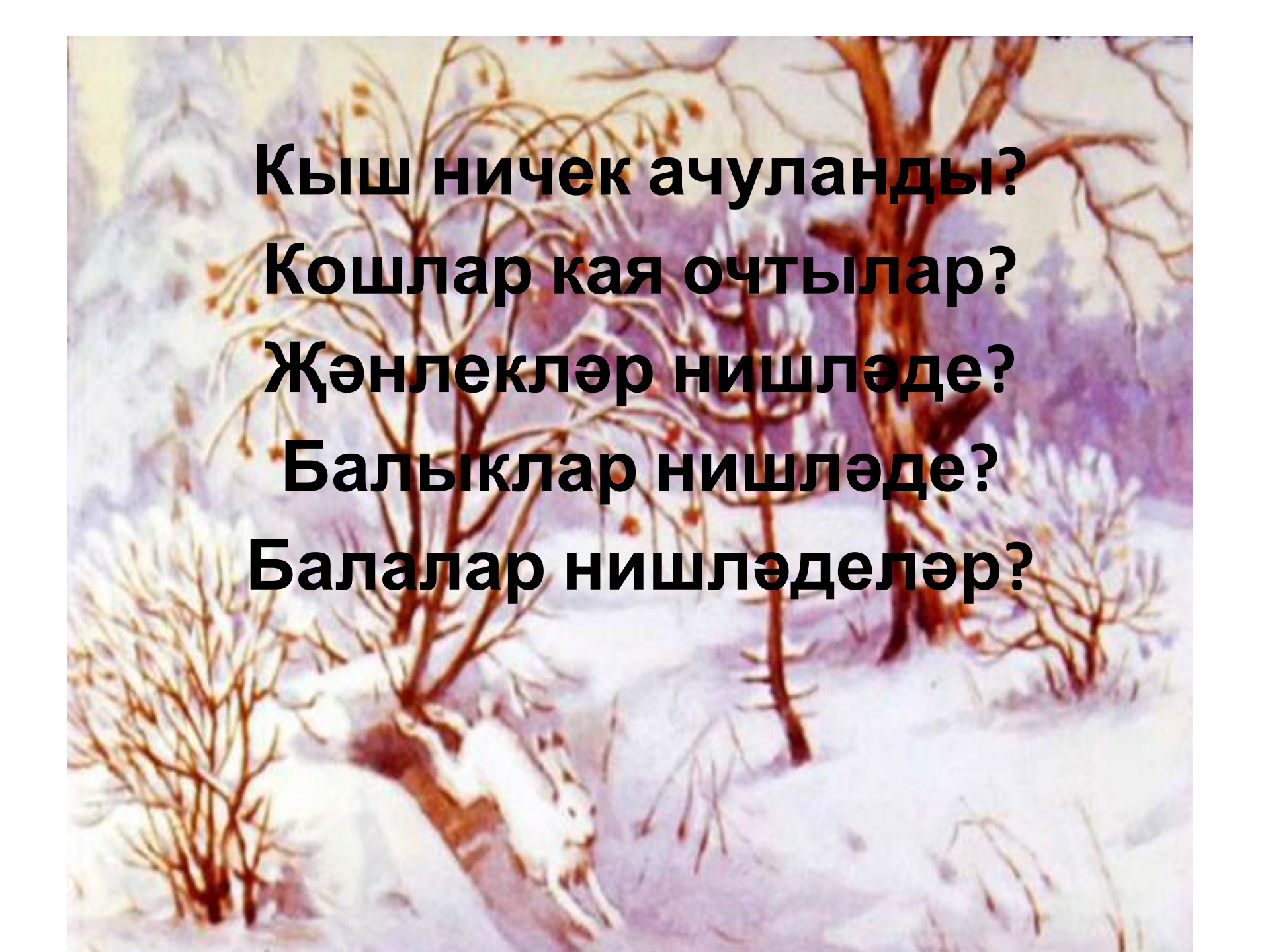
В снежки играют, баб лепят.

Кар бабай ясап куйды.

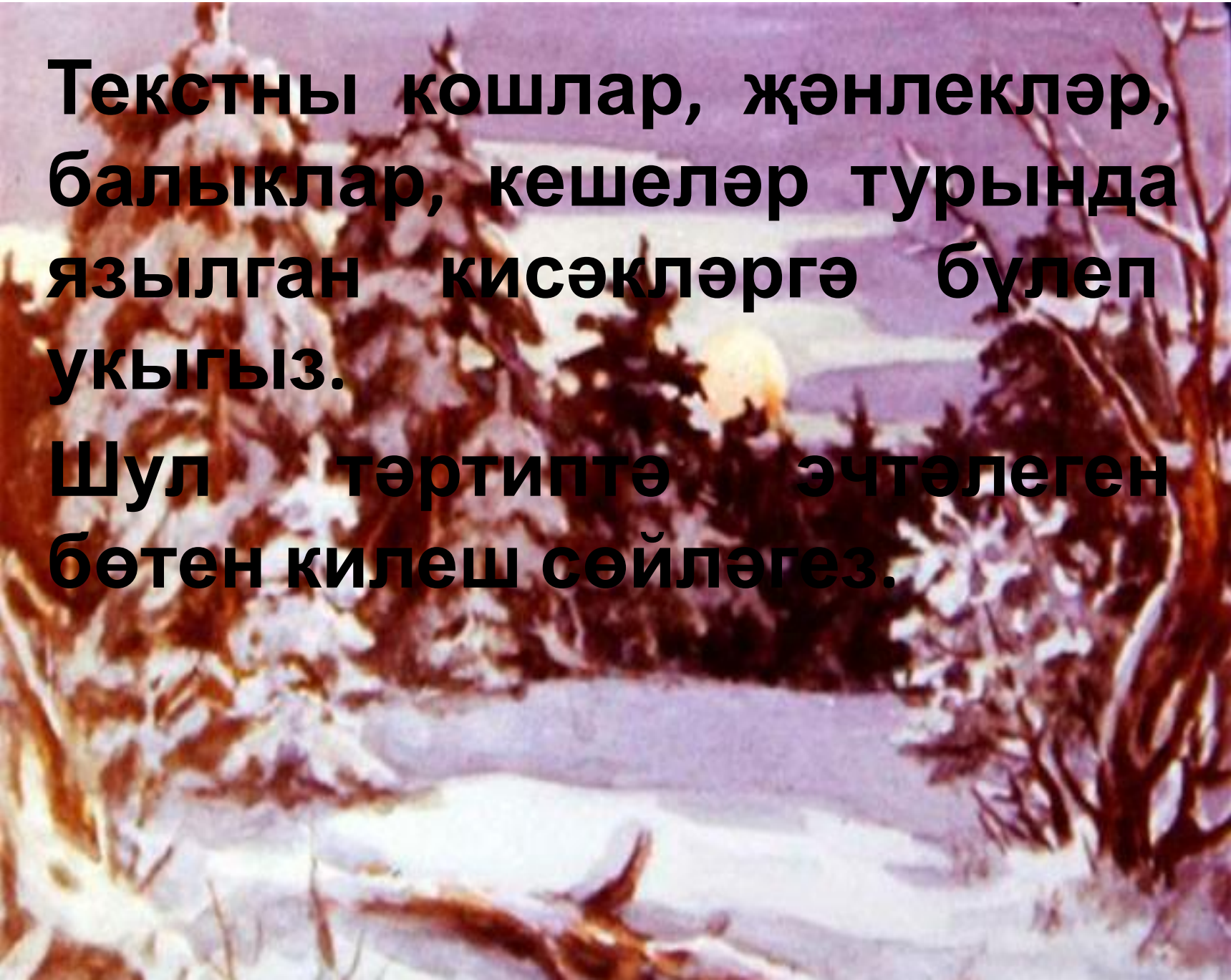

**Видит зима, что ничем ей не взять: заплакала со злости.
Со стрех зимние слезы закапали... видно, весна недалеко!**

Кыш күрә: нәрсәгә генә тотынмасын, аның эше барып чыкмый. Ул зәһәрләнәп елый. Өй кыекларыннан кышның күз яшьләре тама... Димәк, яз якынлаша!

A painting of a snowy winter landscape. The scene is dominated by white snow covering the ground and clinging to the branches of trees. The trees are mostly bare, with some small, brown, dried leaves or berries still attached. In the lower-left foreground, a white animal, possibly a hare or a small dog, is visible, partially covered in snow. The background shows more trees and a soft, hazy light, suggesting a bright but overcast day. The overall mood is quiet and serene.

**Кыш ничек ачуланды?
Кошлар кая очтылар?
Жәнлекләр нишләде?
Балыклар нишләде?
Балалар нишләделәр?**

A painting of a winter landscape. A path leads through a snowy field towards a cluster of trees. A bright sun or moon is visible in the sky. The overall color palette is dominated by warm, golden-brown and white tones.

**Текстны кошлар, жәнлекләр,
балыклар, кешеләр турында
язылган кисәкләргә бүлеп
укыгыз.**

**Шул тәртиптә эчтәлеген
бөтен килеш сөйләгез.**